

Wijziging van de Auteurswet 1912 inzake het reprografisch veeleelvoudigen van geschriften

BRIEF VAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 29 januari 1997

Ter informatie zend ik u hierbij het eindrapport over het reprorecht dat de commissie auteursrecht mij bij brief van 20 december 1996 heeft aangeboden.**

Het eindrapport bouwt voort op een interimrapport dat de commissie in februari van het vorige jaar heeft uitgebracht. Ik heb u dit rapport bij brief van 29 februari 1996, toegezonden; het interimrapport is nogmaals in het eindrapport opgenomen als bijlage 2.

In het interimrapport stelde de commissie drie modellen voor een regeling van het reprorecht ter discussie. Model I («Een aangepast reprorecht») hield in dat de wettelijke regeling van 1972 op enkele punten zou worden aangepast om de uitvoerbaarheid ervan te verbeteren; daarbij werd van onderdelen van wetsvoorstel 22 600 gebruik gemaakt. Model II (Heffing op apparatuur) had als belangrijkste element dat de verplichting tot vergoeding zich oplost in een heffing op de apparatuur bij de fabrikant of importeur. In model III («Privatisering») werd het reprorecht zoveel mogelijk aan de onderhandelingen van partijen overgelaten. Deze zouden tot overeenstemming moeten komen over de vraag hoe wordt vastgesteld hoeveel auteursrechtelijk beschermd materiaal wordt gekopieerd en over de hoogte van de te betalen vergoeding. Het verbodsrecht zou hersteld worden.

De incasso zou kunnen plaats vinden door een of meer bemiddelende instanties, die zich een plaats op de markt hadden verworven. In het interimrapport werden verder nog enige algemene onderwerpen aan de orde gesteld, die bij alle of de meeste modellen een rol spelen, namelijk het toezicht op de incasso-organisatie, de in geschriften opgenomen andere werken zoals foto's en tekeningen, elektronische kopieën en de repartitie.

Het interimrapport is met een verzoek om commentaar voorgelegd aan belanghebbenden. De commentaren worden op p. 2 tot en met 7 van het eindrapport besproken; een lijst van respondenten is in bijlage 1 van het rapport opgenomen. Zoals op p. 3 wordt meegedeeld, ging de voorkeur van de respondenten vrijwel algemeen uit naar model I.

De aanbevelingen van de commissie vindt men op p. 7 t/m 20 van het

* De eerder verschenen stukken met betrekking tot dit wetsvoorstel zijn gedrukt onder de nummers 62 t/m 62e, vergaderjaar 1993–1994, 159 en 159a, vergaderjaar 1994–1995.

** Dit eindrapport en eerder verzonden brieven met bijlagen zijn ter inzage gelegd op het Centraal Informatiepunt onder het griffinummer 117218.1

eindrapport. De commissie zelf vond, zoals zij op p. 7, 8 meedeelt, model I het minst aantrekkelijk. De commissie meende echter dat zij moeilijk kon voorbijgaan aan de voorkeur van de grote meerderheid van de respondenten. Zij achtte het haar taak in haar advies een systeem uit te werken dat op een zo groot mogelijk maatschappelijk draagvlak kan rekenen. Zij bouwt daarom voort op de historische grondslag van model I, de wettelijke regeling van 1972, evenals wetsvoorstel zulks deed. Daarbij heeft zij van sommige onderdelen van wetsvoorstel 22 600 gebruik gemaakt, maar van andere afstand genomen. Enkele onderdelen van haar interimrapport heeft zij niet gehandhaafd. De commissie komt bijvoorbeeld met een nieuwe suggestie voor de regeling van de vrijstelling voor eigen gebruik (p. 15, 16). De commissie doet voorts een aantal voorstellen die voor ons Nederlandse reprorecht nieuw zijn. Zo stelt zij een duidelijke auteursrechtelijke grondslag voor de tariefstelling door de wetgever voor (p. 12–15).

Het advies van de commissie heeft veel aantrekkelijks. De commissie stelt verbeteringen en vernieuwingen ten opzichte van de huidige wettelijke regeling voor die deze eenvoudiger en beter uitvoerbaar zouden maken. Ook zou het maatschappelijk draagvlak voor een wettelijke regeling, op dit advies gebaseerd, groot zijn. Ik ben dan ook voornemens het advies van de commissie, behoudens op enkele ondergeschikte punten, te volgen.

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager